

SARA El retorn a la vida

Un relat de: [MIDABA](#)

La mare va escollir el meu nom, Sara. Em va abandonar quan tenia 7 anys. Mai vaig saber què havia fet de malament perquè marxés però m'he passat la vida fent l'impossible perquè no em torni a passar. La Doctora Harrison em diu que tot el que pensem ho hem après, que el cervell treu conclusions – no sempre encertades – de les coses que passen i que aquests pensaments els automatitzem. Diu que és com conduir: el primer dia et sembla que no podràs canviar marxes, mirar el retrovisor, seguir els senyals de trànsit tot alhora i ara, quan conduïxes, no penses mai el que fas. Ho has automatitzat. I els automatismes ens faciliten la vida. Però de vegades, diu, ens la poden complicar. A mi, me l'han complicada enormement.

En Roi em coneix, detecta els meus estats, endevina, quan arriba a casa 20 minuts més tard del previst, que alguna cosa no marxa alhora. Intueix la riuada de pensaments, d'emocions, d'impulsos que avancen imparables pels solcs del meu cervell arrasant les neurones i tot el que se'ls posi al davant. L'allau imparable no atén a res, ignora els avisos de la raó que repeteix en va: no, no ho facis, controla't Sara, controla't. Però el saltant és imparable, s'esmuny entre els dits de la raó i expulsa sense control un torrent de pensaments catastròfics, sensacions angoixants que em transformen totalment. Una estampida d'animals salvatges recorre el meu cos, la sang del cor brolla fugint de la balma protectora recurrent cada punt del meu organisme tens. L'aire m'ofega i agafo més aire i més m'ofego, cada múscul del meu cos rígid m'alerta del perill i em porta a escapar. No hi veig, la pupil·la es dilata i m'endinsa en una boira espessa que no em deixa veure el món, i el món és en perill. On vaig? Què faig? L'estómac, pacient, deixa que tot passi, ara no és el seu moment, quan tot s'hagi esmunyit ja tornarà a arrencar. La suor acut al rescat per apagar l'incendi i ho amara tot d'humitat. Controla't, Sara, controla't! No ho preguntis, no li diguis res, ja passarà! No caiguis al parany. Però el torrent insadollable no respon a res i destrueix la voluntat en mil bocins que s'escampen per la cambra fosca.

-Has estat amb algú?

Sara, has tornat a perdre. Perquè en Roi respondrà i malgrat l'esgotament, ho repetirà un cop i un altre, i tantes vegades com vegi foc l'apagarà.

– No, Sara, no he estat amb ningú, només t'estimo a tu.

I altre cop a la rateta, la roda de l'hàmbster que gira i gira, que es reforça a cada pregunta, que creix a cada resposta. El torrent s'ha esvanit i la por es retira amatent al proper perill. El perill que tornarà molt aviat. Això és la roda del rosegador que m'enganya, m'entabana a cada moment, em fa creure que s'ha acabat... Mai més! A partir d'ara tot serà tranquil. Em prometo que no hi ha perill però em menteix. Perquè sóc dins la rateta. No ha passat res perquè, expectant, has estat controlant, vigilant, supervisant. Quan calen tants vigilants és que hi ha perill, no t'adormis, Sara, alerta. I si en Roi menteix? I si mai t'ha estimat? I si està amb tu perquè estàs malalta? Estàs malalta, Sara, el teu patiment és el seu patiment, ningú et pot estimar així. Se'n cansarà i marxarà. Alerta, Sara, s'acosta el perill, no et distreguis en res, has de recórrer cada mil·límetre de la seva expressió, del seu cos, de la seva ombla, què amaga? Perill Sara, perill, no et pots relaxar.

La doctora Harrison em dibuixa la rateta i omple el full de fletxes que van dels pensaments a les emocions, de les emocions als meus actes, dels meus actes a les conseqüències, i tornen als pensaments, a les emocions i van configurant el sinistre artefacte automàtic. Aquest automàtic que em complica l'existència, que em desvia del camí, que m'estira cap al remolí i m'enganxa a la supervivència sense vida. La Dra Harrison em diu que deixi passar el torrent, que me'l miri des de la riba, que suri i em deixi dur fins a la calma, que no lluiti contra l'aigua. Però jo m'aferro a la meua branca i combat amb totes les meves forces amb el monstre que es fa gran a cada escomesa meua. No puc parar de lluitar, si ho faig em moriré. Moriré de tristesa, moriré de por, d'horror, moriré com moren totes les nenes de 7 anys abandonades que no lluiten.

El pare diu que em porti bé a l'escola, diu que faci els deures, el pare diu que no faci enfadar mademoiselle Denis a la classe de francès. El pare fa el dinar, em pentina cada matí, em compra les sabates per anar a l'escola, les del diumenge i les de ballet. El pare em fa l'esmorzar i diu que hem de tirar endavant, que patir no serveix per res, el pare diu que si sóc responsable tot anirà bé. I jo m'esforço, m'esforço com quan lluito contra les onades del torrent, esgoto tota la meua força per no caure.

I com més lluito, més voltes dono a la rateta.

L'hivern ha estat dur, com tots els hiverns. La meua persistència em du de la mà fins als primers rebrols. Les primeres brises càlides s'escolen dins el meu interior i m'ofereixen una treva. Reposa Sara. En Roi torna ser a casa. S'han acabat les reunions, els viatges de negocis, la calma dels seus dies a l'oficina m'enverina

l'enteniment i alimenta els rosegadors afamats de seguretat. Tot torna a estar sota control, reposi capità, el perill està controlat. Però el foc mai s'apaga del tot. Em tornes a enganyar.

Aquell 13 de maig en Roi va tornar de la consulta de la Dra. Harrison amb una determinació a l'esguard. Sara, t'ajudaré. Deixaré d'apagar els incendis perquè no et cremis més, deixaré de llençar-te un salvavides perquè no t'ofeguis, deixaré de respondre't perquè no em preguntis mai més. I aquell torrent primaveral va ser el més gran al que mai havia sobreviscut. Em va xuclar fins al fons de la gorga, em va estavellar contra totes les roques, em va marejar a cada sallent i em vaig morir per no sobreviure. Quan vaig obrir els ulls, en Roi era allà, no em va donar la mà, no em va salvar, va deixar que la torrentera se m'emportés per poder constatar que al final de tot no m'hi esperava el no res. Havia sobreviscut al naufragi. No m'havia mort. Per fi havia après què hi havia més enllà. Més enllà de la por, més enllà de la tristesa, més enllà de la ràbia. La vida m'esperava per començar a ser viscuda.

La Lia ve corrent cap a mi travessant el camp de margarides. En aquesta època de l'any els camps blancs juguen a fer de cobrellit de l'herba que arrenca amb la força d'un imminent solstici d'estiu. Em diu que aniran amb l'escola d'excursió en autocar. La por em ve a visitar, no ha deixat de fer-ho mai. Però avui la convido a passar, me la miro sorneguera, me l'escolto com si la seva veu alarmant em parlés amb mil idiomes que no comprenc, ja no l'intento allunyar, ja no la vull complaure amb arguments racionals. Sento com està jugant amb el meu cor i la deixo fer. I veig l'artilugi automàtic que porta a la bossa i l'endevino curull de pensaments catastròfics, d'emocions insofribles, tots els pensaments que he pensat, les imatges que he imaginat, totes les emocions que he sentit, tots els impulsos que he controlat... Me'ls miro però ja no lluito, ara ja els sé inofensius, malvats, perversos, però inofensius. És l'automàtic, Sara, això no és real. I la por s'acomiada, jo li agraeixo que em recordi que és allà per si mai la necessito. I les seves visites, com les de la tristesa, les de la ràbia, les de la espaventosa culpa, cada cop són menys freqüents. S'esperen a que les cridi si les necessito. La vida sense elles no seria vida.

En Roi agafa la Lia d'una revolada i se la carrega a l'espatlla. Canten Els amics entre rialles que se m'encomanen. Els valents, els valents sucumbeixen a la mort un cop només ... Jo entro amb ells a la vida. Dalt d'una roca, el rosegador ens esguarda observant com ens allunyem i conformat torna al seu cau. Sento amb més força que mai la brisa de la primavera que m'abraça i m'acarona com una mare. Una dolça esgarrifança em recorda que la vida sempre ens espera amatent per ser viscuda.

... però els covards senyor moren constantment.